

STANISLAVA VESELÁ

NÁMĚSÍČNÍ VRAZI

Od autorky youtube kanálu
KRIMI PŘÍBĚHY

Bizbooks®

Náměsíční vrazi

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.bizbooks.cz
www.albatrosmedia.cz

Bizbooks®

Veselá Stanislava

Náměsíční vrazi – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

NÁMĚSÍČNÍ VRAZI

Veselá Stanislava

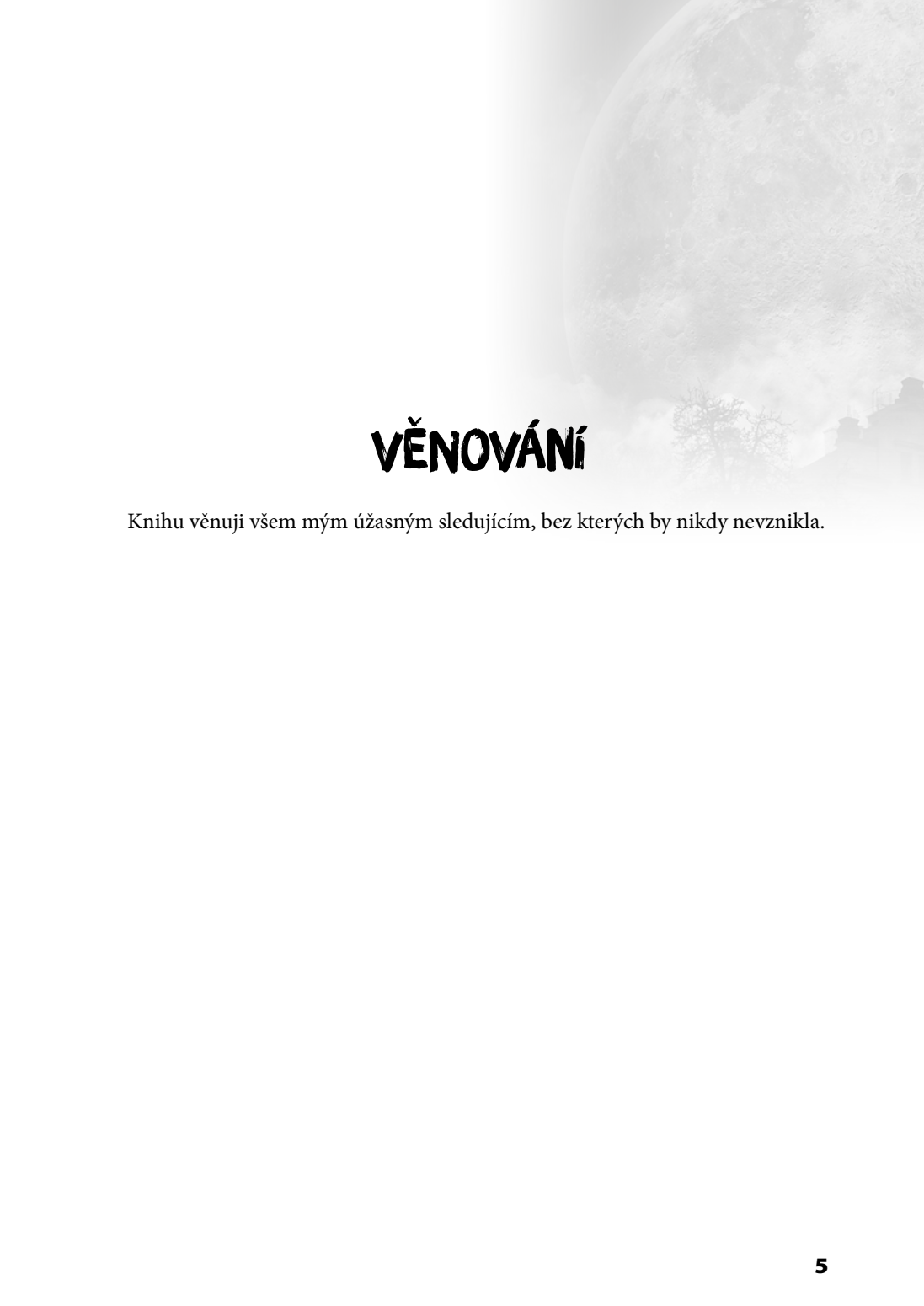
© Stanislava Veselá, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-265-1185-4

ISBN e-knihy 978-80-265-1188-5 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-265-1189-2 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-265-1187-8 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

VĚNOVÁNÍ

Knihu věnuji všem mým úžasným sledujícím, bez kterých by nikdy nevznikla.

OBSAH

Předmluva	7
Úvod	9
Kenneth Parks	11
Willis Boshears	39
Elana a Steven Steinbergovi	43
Pro odlehčení	67
Nejhorší noční můra rodičů	72
Esther Griggs	72
Simon Fraser	74
Válka v domě	76
Agresivní pštrosi	80
Vrah s halloweenskou maskou	81
Joan Kiger	84
Phoebe Handsjuk	89
Náměsíční páchají i jiné zločiny	131
Lupička v růžových rukavicích	131
Sarah	132
Sexsomnia	133

Můžou za to temné síly?	139
Scott Falater	145
Brian Thomas	165
Henry Smith	173
Jablko nepadá daleko od stromu	177
Robert Ledru	195
Závěr	199

PŘEDMLUVA

Někteří mě už asi znáte z mého youtubeového kanálu Krimi Příběhy, ale málokdo možná ví, že každému mému videu předchází sepsání dlouhého příběhu, který vám pak vyprávím.

Tvorba knihy pro mě tedy byla celkem logickým dalším krokem v mé tvorbě, o kterém jsem snila už od svých začátků.

Chtěla jsem vám přinést příběhy, které jsem na svém kanálu dosud nezpracovala a které mají nějaké společné téma, jiné než jen vraždu.

Jakožto člověk, který si mockrát zažil různé spánkové poruchy na vlastní kůži, mě téma náměsíčnosti a zločinů spáchaných během ní okamžitě chytlo.

Pamatuji si, že už když jsem o zločinech v náměsíčnosti četla poprvé, chtěla jsem o tom natočit video. Jenže jsem se nemohla rozhodnout, který případ vybrat. Téma bylo tak obsáhlé, že jsem to pořád nechávala na později, až na to bude čas – však to znáte. Potom se mi naskytla příležitost napsat knihu a hned jsem měla jasno, o čem bude. Neváhala jsem ani vteřinu.

V průběhu psaní jsem mnohokrát nedokázala uvěřit, co všechno se může stát. Troufnu si říct, že některé příběhy obsažené v knize by nikdo snad ani nevymyslel. Naopak některé vznikly jen a výhradně jako výmluva vymyšlená vrahy, kteří moc dobře věděli, co dělají.

Psala jsem stylem, který ode mě důvěrně znáte. Moc doufám, že si kniha najde své čtenáře i z řad „krimiholiků“, kteří na mě na youtube ještě nenarazili, a bude se líbit.

ÚVOD

Když se setmí a lidé upadnou do sladkého spánku, krajina se zahalí do závoje ticha, tmy a klidu. Ale během této harmonie odpočinku a snů se objevuje i děsivý fenomén...

V podivném světě, někde mezi vědomím a snem, se někteří spáči vydávají na noční toulky a jejich podvědomí je ve stavu náměsíčnosti vede k neuvěřitelným činům – někdy dokonce i přímo k vraždě!

Už jste někdy nahlédli do stinných zákoutí své mysli a přemýšleli, co se v ní skrývá?

Představte si, že vás probudí pronikavý křik milované osoby a vy zjistíte, že máte ruce potřísněné její krví. Hrůza, pocit viny a nedůvěra ve vás samotné se na vás valí jako přílivová vlna, zatímco se snažíte poskládat střípky noční můry, o které jste si mysleli, že se vám jen zdála...

V knize *Náměsíční vrazi* se ponoříme do příběhů, které se vzpírají rozumu a otřásají pilíři našeho chápání lidského chování. Tyto příběhy plné napětí slouží jako ponurá připomínka neomezené a nevysvětlitelné lidské mysli – a děsivé nepředvídatelnosti, která provází něco tak klidného a tichého, jako je spánek.

Ač mají všechny příběhy v této knize společné téma, každý je jedinečný a něčím vás překvapí.

„V každém z nás, dokonce i v dobrých lidech, se skrývá nezkrotná povaha divoké šelmy, která se dere na povrch v našem spánku.“

– Platon, *Ústava*

KENNETH PARKS

Krátce před pátou hodinou ranní dne 24. května 1987 přijel na policejní stanici v kanadském Torontu viditelně rozrušený muž. Vstoupil dovnitř celý od krve. Službukonající policista si všiml, že muž vypadá, jako kdyby byl něčím omámený. Většina lidí by předpokládala, že se příchozí stal obětí nějakého násilného útoku. Ale bylo tomu jinak. Muž se vydal směrem k recepčnímu stolu a po cestě mu to nedalo a několikrát sklonil hlavu, aby se podíval na své zakrvácené oblečení a ruce – netušil, komu krev patří.

Jak stojí v soudním spisu, začal křičet: „Právě jsem někoho zabil vlastníma rukama! Panebože, právě jsem někoho zavraždil... Zabil jsem dva lidi! Můj bože, právě jsem zabil dva lidi svýma rukama. Moje ruce... Zrovna jsem zavraždil tchyni a tchána. Ubodal a ubil jsem je k smrti. Všechno je to moje vina!“

Byl odveden do výslechové místnosti, kde z něj rychle dostali základní informace – poskytl své jméno a adresu a také jména a adresu svých údajných obětí. Policista věc ohlásil kolegům, kteří ihned vyrazili, aby situaci prověřili.

Vyšetřovatelé se vyděšeného Kennetha ptali, co se stalo, ale ten jen opakoval, že si nevzpomíná...

Kdo je Kenneth Parks

Kenneth James Parks prožil těžké dětství. Narodil se v Torontu a vyrůstal s matkou a dvěma bratry. Jeho otec rodinu opustil, když byly Kennethovi čtyři roky, a i přes to, že otec zůstal v Torontu, nejevil o syny zájem. Matka se později

znovu vdala a porodila dceru. Vztahy v nové rodině však byly napjaté a Kenneth s nevlastním otcem nikdy nenašel společnou řeč.

Když mu bylo patnáct, jeho otčím rozhodl, že se rodina přestěhuje do jiného města, což se Kennethovi nelíbilo. Nakonec mu bylo dovoleno zůstat v Torontu u prarodičů z matčiny strany. Když mu bylo šestnáct, odešel ze školy, takže nejvyšším vzděláním, kterého dosáhl, bylo jen to základní. Až do svých dvaceti let žil u svých prarodičů.

Zamiloval se do teenagerky Karen Woods, která se mu svěřila, že je na útěku z domova. Ken byl dobrosrdečný a rozumný mladý muž a přesvědčil ji, aby se vrátila domů k rodičům. Dalo by se říct, že Barbaře a Denisovi Woodsovy přivedl dceru zpět domů a oni mu za to byli nesmírně vděční. Takže když ji později požádal o ruku, měl jejich požehnání.

Barbara a Denis si Kennetha zamilovali jako svého vlastního syna. Kareniny mladší sestry ještě bydlely u rodičů a ona se s nimi chtěla vídat, takže novomanželé u Woodsových trávili spoustu času i potom, co si našli vlastní bydlení.

Pokud jde o vztah Kennetha k jeho tchánovi, prý byl trochu rezervovanější, ale Barbara a Kenneth se k sobě chovali jako matka a syn. Projevovali vzájemnou náklonnost a obdiv.

Ken měřil 195 cm a vážil přes 102 kilo, díky čemuž si od Woodsových vysloužil přezdívku „Něžný obr“. Dodnes není známo, že by se v rodinných vztazích objevily nějaké problémy nebo rozepře.

Na jaře roku 1986 Karen otěhotněla. Z Barbary a Denise se tak měli stát prarodiče ještě předtím, než dovršili padesátku. Oba se na vnouče moc těšili, a jelikož bydleli jen kousek od sebe, páry se často navštěvovaly a Barbara se nemohla dočkat, až bude své dceři radit a pomáhat s výchovou.

Nicméně nemůžu vám tady lhát a tvrdit, že život obou rodin byl jen bezproblémový a růžový. Kenneth se dostal do potíží, které se snažil tajit.

Začátek problémů

V létě roku 1986 ho přátelé pozvali na dostihy. Konkrétně na tradiční závod, tehdy známý jako The Queen's Plate (po smrti královny Alžběty II. byl přejmenován na The King's Plate).

Předtím se Kenneth o dostihy nikdy nezajímal a nejevil zájem ani o sázení nebo hazardní hry. To se ale změnilo právě onoho osudného letního dne, protože si vsadil a vyhrál. Šlo prý o 45 kanadských dolarů – žádnou velkou částku, ale i tak to pro něj byl opojný pocit, který chtěl zažít znovu. Někteří jeho

známí tvrdí, že muselo jít o „šťěstí začátečníka“, protože potom už nikdy tolik nevyhrál.

Bohužel, Ken prostě zažil, že to jde – že lze vyhrát. Proto začal sázet ve velkém a doufal, že se prvotní úspěch bude opakovat. Během příštích pěti měsíců se z něj stal pravidelný návštěvník torontského dostihového závodiště Woodbine.

Kenneth si závody užíval, protože na nich přišel na jiné myšlenky. Prý tam unikál realitě a zprvu mu závody sloužily jako odpočinek po práci. Živil se jako koordinátor zakázek ve firmě Revere Electric. Šlo o náročnou práci, která s sebou nesla hodně zodpovědnosti, a byla období, kdy musel pracovat 10 hodin denně, což ho vysilovalo.

Přesto nebyl spokojený se svou finanční situací, a tak sázel a sázel. Doufal, že vyhraje dost peněz na to, aby splatil hypotéku nebo aby mohl dát výpověď a získal čas na hledání nového zaměstnání.

Karen se mu zmínila o svém snu letět do Austrálie a on jí ho chtěl splnit. Když sázel, myslel na to, jak šťastná by byla, kdyby za ní přišel s tím, že ji tam vezme.

Narození miminka se rychle blížilo a Ken věděl, že s tím budou spjatý nové výdaje. Jeho obavy z budoucnosti rostly, a tak všechny vydělané peníze sázel na koně, které považoval za favority, a doufal, že sobě i své rodině přilepší.

Ale opak se stal pravdou. Jak Karenino břicho rostlo, rostly i Kenovy dluhy.

Karen se před odchodem na mateřskou dovolenou snažila pracovat, jak nejdéle mohla. Věděla, že příchod miminka finančně zvládnou – stačí jen, aby se trochu uskromnili.

Jenže netušila, že Kenneth sázel a prohrával jako na běžícím pásu. Začal krást v práci, aby před manželkou utajil své finanční problémy. Dokázal si to ospravedlnit tím, že by měl přece za svou práci dostat lepší ohodnocení. Vedení na něj prostě kladlo přílišné nároky a byl pod velkým tlakem, takže podle Kena nebyla zpronevěra peněz za těchto okolností až tak nemorální.

S dluhy rostl i stres, který zhoršoval Kennethův spánek, ale problémy se spaním měl odjakživa. V měsících před narozením dcerky se mu dařilo „zabrat“ až mezi jednou hodinou a půl třetí ráno. Před budíkem do práce stihl naspát 4 až 6 hodin.

Tomu však odzvonilo s narozením dítěte, které přišlo na svět v prosinci roku 1986.

S novorozeným miminkem se rodiče většinou moc dobře nevyspí, a tak Ken přišel i o těch pár hodin odpočinku, které předtím zvládal nahnat. Po dceřině

narození Kenneth zažíval kompletně probdělé noci. Byl vyčerpaný a vystresovaný, což se začalo projevovat i na jeho zdraví.

Rozvinuly se u něj prudké bolesti hlavy, jejichž příznaky se snažil mírnit užíváním léku Tylenol. Jde o běžně dostupný americký lék na bolest a horečku. Koupíte ho bez předpisu a dá se přirovnat k Paralenu, v obou případech jde o stejnou účinnou látku – paracetamol.

Odhalení krádeží

V dubnu 1987 byly Kennethovy krádeže v práci odhaleny. Vedení bylo šokováno, když si spočítalo, že zvládl zpronevěřit přes 30 tisíc kanadských dolarů. Pokud vezmeme v potaz inflaci, tak jde o dnešních 68 870 kanadských dolarů, což dělá zhruba 1 100 tisíc korun českých (k roku 2023).

Samozřejmě že Kenneth dostal padáka „na hodinu“, byl obviněn z krádeže a strávil noc ve vězení. Zaměstnavatel chtěl peníze zpátky. Problémy přibývaly a Kenneth věděl, že je jen otázkou času, kdy na to přijde jeho manželka. Sebral odvalu a o všem jí řekl. Milující Karen byla zklamaná, ale věřila, že si vzala dobrého člověka a že Kenneth jen udělal chybu, ze které se poučil. Proto se rozhodla, že mu pomůže a maximálně ho podpoří.

Znovu nastoupila do práce i přes to, že dítěti bylo jen pár měsíců.

Karen Kennethovi sice byla oporou, ale jejich manželství se otřásl o základech.

O situaci věděli i Karenini rodiče a stejně jako ona stáli za Kennethem a věřili, že se z toho vyhrabe. On sám se styděl, a tak se Denisovi a Barbaře vyhýbal. Uzavíral se do sebe a stranil se i manželky, aby nemusel strpět její zklamané pohledy.

Jenže rodina jeho dobrotu jaksi přecenila. Nebo spíš podcenili jeho závislost na hazardních hrách, o které toho moc nevěděli. Kenneth jim krádeže v práci nejspíš odůvodnil nějakým jednorázovým finančním „zaškobrtnutím“, které se zpronevěrou snažil napravit.

Odhodlán dát si život do pořádku sekal Kenneth nějakou dobu latinu. Ale stačilo jen pár týdnů, aby podlehl pokušení a znovu do toho spadl. Vždyť by přece stačilo, aby jen jednou jedinkrát vyhrál, a všechny jeho problémy mohly zmizet jako mávnutím kouzelného proutku.

Kenneth nedokázal unést, že se kvůli němu žena vrátila do práce a nemůže se starat o miminko. Zoufalí lidé dělají zoufalé činy. Kenneth Karen zklamal podruhé, když lhal, že si našel novou práci. Ve skutečnosti ho nikdo zaměstnat nechtěl.

A aby toho nebylo málo, půjčil si od lichvářů a zfalšoval Karenin podpis, aby se dostal k jejím financím, které chtěl na sázení. Doufal ve výhru, kterou by mohl tu hroznou noční múru ukončit a díky níž by zaplatil svému bývalému zaměstnavateli. To ale netušil, že ten skutečný horor ho teprve čeká.

Napětí mezi manželi rostlo. Když byla Karen těhotná, těšila se na to, až si s Kennethem budou užívat života jako novopečení rodiče. Ale teď jako by mu vůbec nezáleželo na dobru rodiny.

Na druhé straně, Kenneth si nejspíš vyčítal, že se nedokáže ovládat.

15. května 1987 se sesypal. Dorazil na pohotovost kvůli zvracení, bolestem na hrudi, dušnosti a suchému kašli. Lékaři mu odebrali krev, otestovali moč a udělali rentgen i EKG vyšetření, ale na nic nepřišli. Netušili, co by mohlo způsobovat tak vážné potíže – testy nic neodhalily, a tak ho poslali domů.

Dá se předpokládat, že tyto Kennethovy symptomy zapříčinil stres. Bylo toho tolik – musel čelit výčitkám svědomí, čekal ho soud a k tomu všemu měl problémy se spaním.

Kombinace stresu, úzkosti a zdravotních potíží udělala své. Kenneth si přiznal, že je závislý na hazardu, a uznal, že je čas se sebou něco dělat. Odhodlal se navštívit setkání sdružení anonymních gamblerů. Tento krok správným směrem učinil 20. května. Promluvil si s poradcem, který mu řekl, že bude nejlepší, když o závažnosti a rozsahu svého problému informuje všechny své blízké.

Dny před vraždou

Ve čtvrtek 21. května 1987 Karen obdržela telefonát z banky ohledně neobvyklé aktivity na jejím bankovním účtu. Domnívala se, že jde o nedorozumění, a na další den si naplánovala schůzku s bankéřem, při které jí ukázal hromádku šeků podepsaných jejím vlastním jménem. Srdce se jí rozbušilo jako o závod, když jí došlo, že podpisy zfalšoval její vlastní manžel, který nedávno slíbil, že už bude jen dobře.

Ten večer se ošklivě pohádali. Karen mu vyčetla všechno – od lhaní přes krádeže až po falšování šeků. Vyhodila ho z ložnice a musel spát na pohovce v obývacím pokoji. Kenneth té noci ani oka nezamhouřil. Nervy mu to nedovolily.

Dalšího dne bylo ještě hůř. Karen se dozvěděla, že lhal o nové práci – že ve skutečnosti žádnou nemá a dluží mnohem víc, než si původně myslela.

Bál se, že manželka požádá o rozvod, opustí ho a on už se neuvidí s dcerou. Nedivil by se jí, ale doufal, že k tomu nedojde. Obě dvě miloval a chtěl to napravit.

Ale místo toho se nad ním Karen znovu slitovala a on souhlasil, když mu v pátek večer navrhl, že prodají dům, zaplatí dluhy a začnou znovu. Ale chtěla po něm, aby o všem řekl jejím rodičům. Přece jen prodají dům, který si tak moc přáli, takže to budou muset vysvětlit.

Kennetha trápila představa prodeje domu, ve kterém chtěl vidět dceru vyrůstat, ale chápal manželčino rozhodnutí. Jedině tímto způsobem bylo možné pokrýt dluhy, které nadělal.

Naplánoval si, že v sobotu 23. května pojedje za svou babičkou, aby vyšel s pravdou ven. Na neděli domluvil grilování u Woodsových, na kterém se chtěl se závislostí a dluhy svěřit i jim.

Bál se, jak lidé zareagují, ale doufal, že potom přijde úleva.

Když se v pátek 22. května snažil usnout, honily se mu hlavou tisíce myšlenek. Co když ho zavrhnou? Co když ztratí Denisův a Barbařin respekt? Co když o ně přijde?

Bohužel, spánek nepřicházel. Celou noc jen přemýšlel nad tím, co ho dalšího dne čeká.

Ráno se cítil vyčerpaný, a tak považoval za nejlepší přenechat tak vysilující a psychicky náročnou návštěvu babičky na další den a místo toho vyrazil za přáteli užít si slunečného počasí při ragby. Doufal, že ho fyzická aktivita dostatečně unaví a on po dvou probdělých nocích konečně usne.

Když se o půl třetí odpoledne vrátil domů, Karen zuřila – jak mohl jít ven s kamarády a v klidu hrát ragby, když je jejich život v troskách? Slíbil, že si promluví s babičkou, a vykašlal se na to...

Docházela jí trpělivost a měla pocit, že se její manžel vyhýbá svým povinnostem.

V tichosti se nachystala a v půl páté odešla do práce. Kenneth uvařil večeři pro sebe i dceru. Potom ji vykoupal a zhruba o půl deváté ji uložil ke spánku. Když usnula, odebral se dolů do obývacího pokoje, kde si pustil televizi. Mezi půl desátou a půl jedenáctou se Karen vrátila z práce, přisedla si ke Kennethovi na pohovku a sledovali televizi společně. Kolem půlnoci šla Karen spát do ložnice. Zeptala se ho, jestli si už půjde lehnout také, ale on odmítl s tím, že je na něj moc brzy a ví, že by neusnul. Odmítl i její výzvu, aby se oné noci už klidně odebral do jejich společné ložnice. Trval na tom, že musí spát v obýváku, dokud nedá všechno do pořádku.

Noční můra?

Usnul přímo na sedačce při sledování pořadu Saturday Night Live, někdy po půl druhé ráno, tedy až po dlouhých 60 probdělých hodinách plných stresu.

Potom se Kennethovi zdál velice divný „sen“.

Ocitl se v domě rodičů své manželky a spatřil před sebou obličej své tchyně. Její výraz byl vystrašený, jako by snad byla tváří v tvář samotné smrti. Oči i ústa měla děsivě otevřená ve stavu bolestivé agónie. Byl to strašný pohled, který umocňovaly výkřiky Kareniných mladších sourozenců vycházející z horního patra domu. Napadlo ho, že potřebují pomoc, a tak se vydal směrem k nim a zmohl se pouze na téměř nerozeznatelná slova: „Děti, děti.“ Měl pocit, že mu něco brání mluvit normálně. Asi každý známe ty hrozné noční můry, ve kterých nemůžeme utíkat před nebezpečím, nohy nás neposlouchají, a tak se jen pomalu couráme, celí vyděšení z toho, co přijde, až nás přišera nebo vrah dopadne. Možná že se Kenneth v tu chvíli cítil podobně, jenže se nemohl vyjádřit slovy.

Slyšel i zvuk pípání vyvěšeného telefonu. Byl to čistý chaos. Je to realita, nebo zlý sen? Kenneth to nedokázal rozlišit. Naštěstí potom přišla tma. Nic. Že by to přece jen byl zlý sen?

Najednou se ocitl ve svém autě. Ano, za volantem. Před ním byla jen prázdná silnice, na které se jemně odráželo světlo pouličních lamp.

Vůbec netušil, kde je a co se děje. Rozhlédl se a všiml si, že je celý od krve. Nejvíce jí měl na ruku. Když v autě zahlédl i zakrvácený nůž, srdce se mu rozbušilo, jako by mu chtělo vylétnout z hrudi.

Pokoušel se dát si souvislosti dohromady, ale ať se snažil, jak se snažil, nic mu nedávalo smysl. Jak se ocitl v autě? Proč má na sobě krev a proč se mu zdálo o vyděšené tchyni? Kde sebral nůž? Co když jí ublížil?

Jeho mysl nefungovala normálně – všechno bylo jako v mlze. Rozhodl se, že bude nejlepší, když co nejdřív vyhledá pomoc, a proto zajel na nejbližší policejní stanici.

Dveře tam rozrazil zhruba ve 4:45 a celý zmatený dokola opakoval, že se nejspíš právě dopustil vraždy tchyně a tchána.

Po chvíli si poprvé uvědomil, že má vážně poraněné ruce. Byly celé pořezané.

Na místě činu

U Woodsových doma policisté našli Barbaru v posteli bez známek života. Bylo jasné, že zemřela násilnou smrtí a byla ubodána. Její manžel Denis nakonec přežil. Ležel v posteli vedle ní a na nočním stolku na jeho straně postele byl telefon s vyvěšeným sluchátkem. Vypadalo to, jako by se snažil dovolat na tísňovou linku, ale nestihl to.

Pitva odhalila, že Barbara utrpěla šest bodných ran do oblasti hlavy, krku a hrudi. Vrah ji také několikrát udeřil do hlavy tupým předmětem – šlo o klíč na povolování a utahování kolových matic, který Kenneth nejspíš sebral u Woodsových v garáži. Tchyni jím způsobil frakturu lebky.

Denis též utrpěl bodná poranění a kromě toho měl rozsáhlé podlitiny a škrábance na krku, ze kterých bylo patrné, že ho pachatel škrtil. Když se v nemocnici probral, byl schopen policistům potvrdit, že útočníkem byl jeho zeť.

Průběh událostí podle policie

Vyšetřovatelé ohledali místo činu a promluvili s dětmi Woodsových. Podařilo se jim sestavit pravděpodobný průběh událostí brzkých ranních hodin dne 24. května 1987.

Poté co usnul na gauči, se Kenneth zvedl, obul si boty a odešel z domu hlavním vchodem, aniž by za sebou zamkl, což nebylo obvyklé, protože si zakládal na tom, aby rodina byla v bezpečí.

Na příjezdové cestě nastoupil do auta a vyrazil na cestu z města Pickering v jižním Ontariu do 23 kilometrů vzdáleného Scarborough, kde žili rodiče jeho manželky. Cesta mu měla trvat nějakých 10 až 15 minut a minul na ní 3 semaforey.

Není přesně jasné, jak se dostal dovnitř.

Zamířil do ložnice, kde Barbara a Denis spali, v rukou držel klíč na kolové matici, který popadl ze svého auta nebo z garáže Woodsových. Přistoupil k posteli a bezdůvodně napadl spící pár. Nejdřív zaútočil na Denise a začal ho škrtit a bodat nožem. Když tchán upadl do bezvědomí, zaútočil Kenneth na Barbaru, kterou jednou rukou několikrát uhodil do hlavy oním kovovým klíčem a poté i ji pobodal nožem, který si obstaral v její vlastní kuchyni. Bohužel, jedna z bodných ran byla dostatečně hluboká na to, aby pronikla do srdce, což způsobilo Barbařinu smrt.